

Lurdska čudesa govore!

(Uz 75. godišnjicu ukazanja lurdskih)

PIJO JE IX. proglasio g. 1854. dogmu, da je Majka Božja bez istočnoga grijeha začeta. I gle! Jedva prodoše četiri godine, a bi. se Djevica ukaza u Lurdu i reče bi. Bernardici Soubirous: »Ja sam bezgrjesno Začće!« U potvrdu te istine počеше se ondje događati čudesa te odonda nikada ne prestaju. Lurd je jeka, što se zadnjim vjekovima ori, jeka onih Spasovih riječi: »Idite i recite..., što ste vidjeli i čuli: Slijepi gledaju, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluhi čtiju, mrtvi ustaju, i blago onom, koji se ne sablazni o mene.« (Mt. 11, 5.)

I Lurd je postao »signum contradictionis — znak, kojemu se protive mnogi«; Lurd dijeli danas ljude u dva tabora: tabor vjere i nevjere, Lurd »otkriva misli mnogih srdaca« (por. Luka 2.), Lurd rastavlja razumno i razborito od nerazumna i nerazborita.. .

Ili se možda ne ispunjaju baš na Lurdu one Apostolove riječi: »ita ut sint inexcusabiles — tako te nemaju izgovora« (Rim. 1, 20.), jer se »Njegova vječna sila i Božanstvo razabira i opaža«? Čudo je dokaz, koji po mnijenju same utjelovljene Mudrosti mora imponirati svakomu razumnom čovjeku: »Ta djela, koja činim, svjedoče za mene« (Iv. 5, 36.), »Ako meni ne ćete vjerovati, djelima vjerujte!« (Iv. 10, 38.) Jest! Što da kaže razborit čovjek, kad gleda, kako u tili čas ozdravljaju sušičavi u zadnjem stadiju bolesti, ozdravljaju bolesni od raka, naraste kost i tkivo? Što da kaže na sve to, kad čuje, da je u Lurdu na tisuće liječnika proučavalo te pojave i nemoćno se predalo u ime znanosti, koja ne zna i ne može stvari protumačiti prirodnim putem? Što da kaže, kad čuje, da je analiza lurdske vode pokazala, kako je to voda jednaka svoj vodi u onoj okolici, štoviše, da se mnoga ozdravljenja događaju i bez nje, da ozdravljaju lica, koja ne znaju, što je sugestija kao na pr. nejaka djeca od par mjeseci, da ozdravljaju katkad i ateiste, kojih vjera sigurno nije »fanatizirala«? Što drugo nego: »Credo, Domine, adiuva incredulitatem meam — vjerujem, Gospode, pomoz mi nevjernu mojem!« (Mk. 9, 24). Što dakle govore lurdska čudesa modernom čovjeku?

Prvo govore: Postoji Bog kao osobno biće.

Uzmimo samo jedan primjer! Kad je u Lurdu bilo prvo hrvatsko poklonstvo, mogao si vidjeti, kako Gabrijel Gargam vozi u kolicima bolesnike iz bolnice do piscine i kako ih bodri: »I ja nijesam vjerovao, pa me ipak milosrdni Bog ozdravio.« Taj se čovjek dne 17. prosinca 1899. vozio kao poštanski činovnik vlakom iz Bordeauxa u Pariz.¹ Vlak se zaustavio u noćnoj tmimi na po pn-

¹ Kritična povijest događaja lurdskih, Rijeka 1908., str. 346-372.

ta kod nekoga zavoja baš tako nesrećno, da se svjetiljke na kraju vlaka nisu ruogle iz daljega vidjeti. Ne potraja dugo, kad naleti na nj brzi vlak! Stade ga samo lomljivina. Gargama bacilo 18 m daleko. Ujutro ga nadoše, gdje bez svijesti leži u snijegu. Prenesu ga u angoulemesku bolnicu. Glava mu i noge bile sve posute ranama, a ključna kost prelomljena. Od pojasa dolje uzet, obamro nije mogao podnijeti nikakove hrane. Tek na Novu Godinu 1900. pojede jedno jaje. Propade tako, da je težio 36 kg., premda mu bila 31 godina. Petnaest ga godina nije bilo u crkvi. Bio je ateista. Kad bi tkogod spomenuo Lurd, ne htje, da se o tome govori. Bolest išla sve na gore, pa su ga hranili tekućinama. Dobra ga mati ipak nagovori, da pođe u Lurd s narodnim poklonstvom. Nakon tegotnoga putovanja stigne dne 20. kolovoza 1901. u Lurd, pošto je godinu i po strašno bolovao.

Još isti dan ležala je živa Iješina na mjestu, kuda će proći presv. Sakramenat. Bljeđi i slabiji no ikada izgubi najednom svijest. Brižne ruke ustanoviše, da je hladan. Htjedoše ga odvesti, da se ostali bolesnici ne uznemire radi njegove smrti. Ali se netko zauze za nj: »Pustite ga; ako umre, pokrit ću mu glavu, i nitko ne će ništa opaziti!« Najednom bolesnik otvori oči i ustade. Poput živa mrtvaca pođe u košulji za presv. Sakramentom. Ali tek učini par koraka, kad navalise na nj, da se vrati na svoja kolica. Još isti dan stade jesti, kao da nije ni bio bolestan, a nakon dvadeset mjeseci nije se razlikovao od ljudi, koji nisu nikada ni bili bolesni.

Tko je to djelo izveo? Samo Biće, koje ima natprirodnu moć, kome se sva priroda pokorava sa svojim zakonima. Samo svemožno Biće. Tu je Bog pokazao svoju moć. I to Bog kao osobno Biće. Jer drukčije bi djelovao nužno, a ne slobodno, i bio bi pod nužnim zakonima prirode, pa čudesa ne bi bilo. Lurd nam dakle svojim čudesima jamči, da je istinit naš katolički nauk, koji nam meće u usta riječi: »Vjerujem u Boga, Stvoritelja neba i zemlje.« Jamči, da je istina i to, što nas zdrav razum uči: Samo je jedan Bog, jer je nemoguće, da budu dva ili više svemožnih,² To se slaže i s objavom: »Čuj Izraele, Gospodin Bog naš, jedini je Bog!« i »Nemoj imati drugih bogova uza me!«. Lurd dakle veli: Čudesa može tvoriti samo svemožno Biće, No svemožno je Biće nužno samo jedno. Dakle prema lurdskom svjedočanstvu samo je jedan osobni Bog.

Drugo govore: Dolje monizam!

Lurdska čudesa padaju baš u doba, u koje je materijalizam bio u punom jeku, inauguriran poznatim triom: Feuerbad;, Vogt, Moleschott. G. 1841. tvrdi Feuerbach u svojem djelu »Das Wesen des Christentums«, da čovjek sama sebe meće za predmet sebi stran, koji onda obožava kao boga: »Čovjek je čovjeku bog.«

- Jer svemoguć može sve, što nije u sebi protuslovno. No, kad bi bila dvojica ili više njih svemogućih, nijedan ne bi mogao onoga, čega drugi ne će, i, ako ničega ne bi htjeli svi, nijedan ne bi mogao ništa. Drugim riječima: više svemogućih je nemogućnost!

LURDSKA ČUDESA GOVORE!

Tako glasi nova vjera. A sam »čovjek jest ono, što pojede.« K. Vogt izdaje gg. 1845—47. svoje »Pysiologische Briefe«, g. 1851. »Bilder aus dem Thierleben«, a g. 1854. »Vorlesungen über den Menschen, seine Stellung in der Schöpfung und in der Geschichte der Erde«, u kojima se materijalizam brani kao jedino razumna i znanstvena filozofija u kozmologiji, psihologiji, etici, estetici i teologiji. G. 1852. ugleda svijetlo Moleschottovo djelo »Kreislauf des Lebens«, u kojem se otvoreno uči determinizam, meće temelj historijskoga materijalizma i moralnoga relativizma. Tom triu nije daleko utekao ni Czolbe, a L. Büchner, profesor u Tübingenu, smatra upravo svojom životnom zadaćom popularizirati materijalizam svojim radnjama »Kraft und Stoff«, tom »biblijom materijalizma«, te »Natur und Geist«. A nije taj materijalizam cvaio samo po Njemačkoj nego se raširio i po ostalim evropskim zemljama." I da nam slika ere, u koju ulazi Lurd sa svojim čudesima, bude potpuna, valja imati na umu, da je tada bio u modi Straussov »Život Isusov« (g. 1835.), koji tridesetak godina kasnije dobiva druga u Renanovu »Vie de Jésus« (1863.). Par godina kasnije izilazi Haeckelov »Natürliche Schöpfungsgeschichte«.

Uz materijalistički javlja se pomalo i panteistički monizam. Još g. 1911. govori W. Ostwald na monističkom kongresu: »Priznajemo, da nama monistima pojam znanosti neodoljivo otima ono mjesto, što ga je doslije imao kod manje razvijenih duhova pojam Boga.« Nego i taj monizam, kojemu je vasiona Bog, a pojedina bića tek valovi, što se mreškaju na tom velikom moru, nije se mogao dugo održati. Već je nazad desetak godina pisao I. Hessen: »Sadašnja se filozofija počinje odvrćati nesamo od materijalizma nego i od monizma i panteizma.«⁴ A T. K. Oesterreich veli: »U Njemačkoj polako prevladuje metafizički pravac ideja, a taj je opet teistički.«⁵

I jedan i drugi monizam dovodi do nihilizma ljudske misli, do potpune skepse i negacije svakoga ljudskog mišljenja. Stoga potkapaju temelj svake spoznaje, dokazivanja te prema tome i fvske razumne vjere. I gle! U nerazumnost njihova ludovanja prodire Božji glas, riječ samoga Boga iz Lurda, koji čudesima udara po prstima i materijaliste i panteiste. Javno ih pozivlje pred svoj sud, osuđuje ih i čita im levite: Vi tvrdite, da postoji samo materija i njezina sila, A Ja vam velim, da *sam* Ja Gospodar prirode i njezinih zakona, i da za moje odluke nema te sile, koja bi je mogla spriječiti. Vi mislite, da je sve Bog, i da je Bog sve, a Ja vam velim jezikom lurdskih čudesa, da je nepremostivi jaz između Mene i vasiona, razlika kao između svijetla i tmine, slobode i ropstva, aktivnosti i pasivnosti, života i smrti. . .

³ Za povijest materijalizma por. Klinke, *Institutiones historiae philosophiae* II., Romae 1923., pg. 144. sqq. i 157. sqq.

⁴ Por. Die philosophischen Strömungen der Gegenwart, str. 113.

⁵ Na nav. mj.

LURDSKA ČUDESA GOVORE!

Tko će reći, kolike li Lurd ima zasluge kod pobijanja zablude monizma?

Treće govore: Bog se brine za svoju Crkvu,

Loža je u drugoj polovici 19. vijeka i u naše doba ojačala, te joj se može primijeniti poznata slika iz Otkrivenja. Ona hoće da uništi našu Crkvu i navaljuje na nju čas pritajeno čas otvoreno. Jednako marksistički komunizam traži, kako bi istisnuo iz svijeta svaki utjecaj katolicizma. Radikalni boljševizam silom širi službeno bezboštvo.

U toj vrevi neprijatelja ustaje na obranu katoličke Crkve Lurd. Kao što je nekoć ognjeni stup dijelio Izraelce i njihove neprijatelje Egipćane, tako i Lurd stoji između vjere i bezvjerj«. Ognjeni je stup dijelio dva svijeta i bio jasnim dokazom, da Bog stoji uza svoj »izabrani narod«: na nj je sipao Božje svjetlo u noći, a na neprijatelja gromove i strijele. To je zadatak lurdskih čudesa:

»Već demon se ponado,
da Isusa je svlado
i posto zemlji — bog.
Tad s hridi Masabjela
milijun u nj se trijela
zastrijelja s oka Tvog
Marijo!« (Pavelić)

Ta čudesa dokazuju, da je Crkva Noina korablja, izvan koje nema spasenja, da je Crkva i današnjemu svijetu »stup i tvrd* istine« (1 Tim. 3, 15.). Tako ugled sv. Crkve silno raste i »vrata je paklena ne će nadvladati«!

Tko će opisati odanost prema sv. Crkvi svih onih poklonika, koji su pohodili Lurd od g. 1858. do dana današnjega? Od g. 1868. — 1903. bila su 1643 poklonstva iz raznih krajeva svijeta; za samih 5 godina (1899- 1903) došao je u Lurd 1,971.681 poklonik! To je cijela seoba naroda!

Lurd je sa svojim čudesima samo jedan na svijetu, pa i on pripada samo rimokatoličkoj Crkvi. »Ne može se sakriti grad, koji stoji na gori, niti se upali svijeća i stavlja pod vagan nego na svijećnjak, da svijetli svima, koji su u kući.« (Mt. 5, 14 - 15). Bog se očevidno brine za svoju Crkvu i stoji uz nju, i nema te sile na svijetu, koja bi oborila njezin ugled.

Engleski je deizam u 18. vijeku tvrdio, da se Bog ne brine za ljude, jer bi to bilo tobože njega nedostojno, iako Isus veli, da nam i vlas s glave ne pada bez Božje volje (Lk, 21, 18). Voltaireov i Robespierreov framazunski deizam trubi, da je Bog (i vjera) plod čuvstva, a nipošto znanstveni pojam. S njima i monizam konsekvantno niječe svaku Božju Providnost, Ali eto Lurdom Bog sara jamči, da je On Otac, koji se brine za svako svoje stvorenje, os@-

LURDSKA ČUDESA GOVORE!

bio za čovjeka i za njegovo duhovno dobro. »Gospodin prihvata sve, koji padaju, i ispravlja sve pognute. Oči su svih k Tebi (Bože) «pravljene, i ti im daješ hranu na vrijeme, otvaraš ruku i sitiš svako živo biće.« (Ps. 144.) Bog brižno bdije nad svim stvorovima svojim, ali najviše nad svojim remek-djelom, katoličkom Crkvom.

Istina, dogodi se, te se digne jaka oluja protiv naše Crkve. Tada saio siični Apostolima, koji su za oluje bili u lađici sa svojim bož. Učiteljem na gs-»zaretskom jezeru i vapili za pomoć. »A On ustavši zaprijeti vjetru i valovima morskim, i «miriše se, i posta tišina.« (Lk. 8, 24.) Krist je s nama i za oluje, i »cmojmo, da i nama kaže kao Apostolima: »Zašto ste strašljivi? Zar još nemate vjere?« (Mk. 4, 40.)

Naša Crkva danas nema uza se državnih mogućnika ni plebiscita političara i organiziranih masa; nema bogato snabdjevene žnevne štampe, nema topova ni vojske ni policije, nema banaka ni burza. Ali ona ima mnogo više od svega toga. Ima uza se neizmjerne Boga. Crkva ima Boga u pomoći. Zato je neustrašljiva i nepopustljiva, stalna i mirna. I, dok vrijeme i stoljetne piramide nači-sje, Crkvu jača. Njezina je snaga Bog. Stoga nosi na sebi znakove vječne mladosti, nesavladive snage i otpornosti. Bog je njezina, snaga. A quis ut Deus — tko je kao Bog? Tako govori Lurd!

Četvrto govore.; Papa je nepogrješiv!

Papa je nepogrješivi učitelj vjere. Tako kaže već sabor u Lyonu g. 1274.: »Kako je (rimaska Crkva) više od drugih dužna braniti čistoću vjere (veritatem fidei), tako treba da svojom presudom odluči, ako se porode kakove vjerske raspre.«⁸ A florentinski sabor g. 1438. uči: »Isto tako definiramo,... da je rimski biskup . . . pravi Kristov namjesnik i glava cijele Crkve i otac i učitelj sviju kršćana . . .«* Slično uči i tridentski sabor u 16. vijeku, Napokon je vatikanski sabor (18. VII. 1870.) svečano proglasio kao izričitu dogmu, da je sv. Otac papa nepogrješivim učiteljem vjere, te odredio i uvjete te nepogrješivosti."

Predaleko bi nas zavelo, kad bismo htjeli iznijeti makar samo i ukratko skripturistički i povijesno-predajni dokaz za tu istinu. Ovdje nam je dosta primijetiti tek to, da je sva Crkva znala i priznala tu papinsku ovlasticu, kad je Pijo IX. g. 1854. proglasio, e dogmu Bezgrješnog Začeca moramo držati za Bogom objavljenu istinu, riječima, koje odaju posve očito njegovu nakanu, da kaže i zadnju i odlučnu riječ o tom predmetu. Bl. Djevica mu vratila milo za drago, te svojim silaskom u Lurd i tamošnjim čudesima pokazala, da je papina riječ o Bezgrješnom Začecu uistinu bila nepogrješiva.

Papa je nepogrješiv! Što to znači u 19, i 20. vijeku, u eri agnosticizma, naturalizma i monizma? Zar nije upravo presmiono u

⁶ Denzinger-Bannwart, Enchir. symbol, n. 466.

⁷ ibidem, n. 694.

^R Ibidem, n. 999.

["] Ibidem, n. 1839-40.

19. vijeku izaći otvoreno pred svijet, koji prezirno i s visoka pita: »Što je istina?«, te tvrditi: »Ima na svijetu čovjek, koji neprevarljivo naučava najvažnije istine. To je rimski papa!« Ne znači li to viknuti u opći metež relativizma, u pretjeranost općeg kriticizma, gdje se pred kritikom nijedan filozofski sustav ne može da održi ni pola vijeka, u neprestrani sprovod, kojim jedan sustav pokapa drugi, ne znači li to izazvati samilosni podsmijeh »prosvijetljenih«? Ne mora li papa, a s njim i svi njegovi vjerni kazati sa psalmistom; »Postadoh podsmijeh njima, videći me mašu glavom svojom«? (Ps. 108, 25.) Ali to bi pred mudrosti ovoga svijeta morao kazati i sara Krist, koji reče za se: »Ja sam put, istina i život.« (Iv. 14, 6.) Stoga eto Bog sam ustaje čudesima u Lurdu na obranu dogme o bezgrješnom Začetku Marijinu i o papinskoj neprevarljivosti.

Nema sumnje, da su baš lurdski događaji požurili čas i olakšala teški zadatak, da Crkva već desetak godina poslije Marijina ukazanja u Lurdu proglasi dogmu o papinskoj nepogrješivosti. To je izveo sabor, koji je započeo svoj rad upravo onaj isti dan (8, XII.), kad je Pijo IX. proglasio dogmu bezgrješnog Začeca. Papa je položio biser u krunu kulta Marijina, a Marija dragulj u krunu papinstva . . .

Peto govore: Marija je bez grijeha začeta!

Iz svega doslije rečenoga očito slijedi, da je Lurd neprestanim svjedokom bezgrješnog Začeca Marijina. Bl. je Djevica u drugom svojem ukazanju zaželila, da joj se u Lurdu podigne hram, i da onamo dolazi narod u procesiji. Ljudi, što dolaze u Lurd, štiju baš bezgrješno Začetu; bolesnici zazivlju Majku Božju spominjući baš to ime i ozdravljaju. Zar to ne znači potvrđivati bez prestanka tu milu istinu?

Ali je bi. Gospa i direktno potvrdila našu dogmu. Premda je stvar poznata, neka nam bude slobodno još jednom kratko ispričovjediti ono, što kršćansko srce uvijek rado, s veseljem i ponosom sluša.

Dne 8. prosinca 1854. veli Pijo IX. u svojoj buli »Ineffabilis Deus«: »U čast svetoga i jedinstvenoga Trojstva, na slavu i odlikovanje Djevice Bogorodice, na uzvišenje katoličke vjere i porast kršćanstva očitujemo, izjavljujemo i definiramo vlašću Gospodina našega Isusa Krista, blaženih Apostola Petra i Pavla i svojom, da je od Boga objavljena nauka, koja drži, da je preblazena Djevica Marija od prvog trena svojega Začetka sasvim posebnom milosti i ovlasticom svemogućega Boga zbog zasluga Krista Isusa, Spasa roda ljudskoga, očuvana od svake ljage istočne krivice.«¹⁰ — 25. ožujka 1858. dolazi na sam« Blagovijest pred Masabjel Bernardica Soubirous i gleda, kako se sva pećina blista, a nebeska Gospa stoji na ružinu busu. Pada dakle na koljena i moli se dugo, dugo. Za molitve joj se neprestano nameće misao, da upita nebesku Prikazu, kako joj je ime. Ova se najprije nasmiješi i ništa ne odgovori. »Na moj

¹⁰ Ibidem, n. 1641.

LURDSKA ČUDESA GOVORE!

treći upit — pripovijeda kasnije Bernardica — Gospođa sklopi svoje ruke i podigne ih sve do prsiju. Pogleda prema nebu, zatim lagano rasklopi ruke i nagruvši se prema meni reče: Ja sam Bezgrješno Začeće!¹¹

Šesto govore: Marija je majka roda ljudskoga!

Sv. je Crkva od svoga početka nježno štovala Mariju, osobito poslije efeskoga sabora (g. 431.) U Bl. Djevici gledaju vjernici ideal svih kreposti i nalaze u njoj svoju zaštitu, pa stoga nije čudo, što je odanost prema Majci Božjoj usko srasla s nabožnošću svih katolika. U njoj nalaze vazda brižnu majku osobito u tri stvari: u borbi za čistoću vjere, u borbi protiv grijeha i u borbi protiv fizičkih zala i nevolja.

Vjera, čista i živa vjera velik je dar Božji. »Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu« (Žid. 11, 6.) Stoga već Apostoli mole svojega Učitelja: »Umnoži nam vjeru!« (Lk. 17, 5.) Hereze i shizme negacijom su čiste i žive vjere. Pa, jer Bog hoće da svoju objavu sačuva cjelovitu i nepokvarenu, uredio je u Crkvi svojoj nepogrješivi auktoritet. Marija u Lurdu diže ugled crkvenom učiteljstvu, jamči za njegovu istinitost; Ona nas upućuje na neprevarljivošću okrunjenu glavu Crkve i tako nas uže veže s papinstvom. Marija nas dakle iz Lurda čuva od hereze i shizme i nastavlja svoj vjekovni posao, što ga sv. Oci, što ga Crkva zbija u riječi: »cunctas haereses sola interemisti in universo mundo — sarna si Ti svladala sva krivovjerja po svem svijetu.«

Lijek od grijeha jest *pokora*. I u Lurdu pokazuje se Marija »utočištem grješnika« opominjući na pokoru. Dne 24. veljače 1858. okrenula se Bernardica sabranom mnoštvu i sva zaplakana rekla: »Pokora, pokora, pokora!«, riječi prema njezinu svjedočanstvu, što ih je čula od same Gospe.¹² Poziv je to modernim Ninivljanima, i jao njima, ako mu se ogлуše, jer »Ako ne budete činili pokore, svi ćete propasti!« (Lk. 13, 5.) reče vječna Istina.

Nitko ne osjeća *tjelesnih bolova* svoje djece poput majke. I u Lurdu valjda nema te bolesti pod nebom, koje ne bismo zatekli, i kojoj ne bi bilo ondje lijeka. Tu bolesnici zaista mogu reći: »Otac moj i mati moja ostaviše me, ali Gospodin me prihvati.« (Ps. 26, 10.) Istina, svaki bolesnik ne ozdravi nego koga Boga odabere. Ali nema bolesnika, koji se ne bi vratio iz Lurda barem duhovno okrijepljen, koji ne bi tada rado slušao glas Kristov: »Tko hoće da ide za mnom, neka se odreće sebe i uzme križ svoj svaki dan i ide za mnom.« (Lk. 9, 23.)

Sedmo govore: Bog je s nama u prèsv. Euharistiji!

U novije se doba u Lurdu zbivaju mnoga ozdravljenja baš kod procesije s presv. Sakramentom ili za sv. Mise i sv. Pričesti. Lurd kao da je preuzeo Ivanovu misiju te govori pokazujući Euharistiju; »Evo, jaganjac Božji, što oduzima grijeha svijeta!« (Iv. 1, 29.)

Vjera nas uči, da je u Euharistiji onaj isti Isus, o kojem piše Evandelista da su mu se »ljudi divili govoreći: Sve je dobro

¹¹ Por. Bertrin, u nav. dj., str. 38.   ¹² Por. Bertrin, u nav. dj., str. 33.

učinio, i gluhe čini da čuju i nijeme da govore.« (Mk. 7, 37.) Zar čudesa u Lurdu ne dokazuju, da je isti bož. Liječnik s nama u presv. olt. Sakramentu? Jest! »Isus Krist jučer je i danas isti i u vijeke.« (Žid. 13, 8.) Na očigled Lurda možemo uskliknuti sa sv. Pavlom: »Znamo, komu smo vjerovali!« (por. 2 Tim. 1, 12.)

Renan se doduše bezbožno rugao i rekao, da je jednaka težina hostije poslije svećeničkoga posvećenja kao i prije njega. Jadna li čovjeka! Zar on nije vjerovao u svoju vlastitu mudrost i svoj sadržajem sve bogatiji duhovni Ja, koji također nisu na tezulji pokazivali nikakove posebne težine? Kraj svih praznih izgovora mora i svaki pa i bezvjerac u Lurdu pasti na koljena te kliknuti s Martom: »Da, Gospodine, ja vjerujem, da si ti Krist, Sin Božji!« (Iv. 11, 27.) i sa sv. Tomom: »Gospodin i Bog moj!« (Iv. 20, 28.)

Ili možemo li što drugo zaključiti iz ovakove na pr. činjenice?

Gđa Rouchel oboljela od raka. U Metz (Lotaringija) liječili je dr. Bar, dr. Mauritius, dr. Weiss, dr. Kramer, dr. Reiss i mnogi drugi. Ali sve bez uspjeha!¹³ Dr. Bender, specijalista za kožne bolesti, povadi nesrećnoj bolesnici sve preostale zube i stade joj kroz više tjedana paliti usta i zubalo usijanim željezom. Ali sve uzalud! Liječnički konzilijum napokon izjavi: »Bolest je neizlječiva!« Bijednica ostade u krevetu od prosinca 1902, do svibnja 1903. Rak joj užasno izjedao lice. Ogavan zadah odbijao sve. Očajanje njeno raslo iz dana u dan, i napokon odluči da se ubije. Već je pošla, da se baci u rijeku, ali je na putu odgovori od toga svećenik, koji joj spomenu Lurd. Tužne li ženska glave! »Usta u gnoju, sva rastočena i pocrnjela, nakostrušena kao gm od trnja, strašno zaudarala. Gornja joj usna, zavinuta prema nozdrvama, bila ognjena ; pokrivena krastama, iz kojih je tekao gadan gnoj. Na desnom se obrazu, 2 do 3 centimetra daleko od usta, otvarala rupa, kroz koju bi opet istekla tekuća hrana, kad se ne bi začepila. »Druga je ognjena rupa bila na nepcu, široka po, a druga podrug centimetra. Nepce se probilo g. 1899., a desni obraz g. 1901, Rouchelovica stiže u Lurd 4. rujna i još isti dan opere lice na čudotvornom vrutku. Sjutradan se okupala u piscini, ali uzalud. Taj je dan u 5 sati popodne bila procesija sa presv. Sakramentom. Dok je procesija išla, bolesnica se sklonila u crkvu sv. Krunice. Čula je vapaje, što ih je svećenik glasno molio pred crkvenim vratima nad bolesnicima, a ovi opetovali: »Gospodine, ako hoćeš, možeš me izliječiti! Naša Gospo Lurdska, moli za nas!« U taj čas stupi Saiat-Dieski biskup s presv. Sakramentom u crkvu. »Najednom, a da se nikako ne može protumačiti kako, jer se nije ni ganula, zavoji, koji su sakrivali lice bolesničino, odvezaše se i padoše na njezin molitvenik, koji osta zamazan od gnoja i krvi.« Ona podiže zavoje i priveže ih dvostrukim uzlom, ode prema špilji i prigne se kod pipa, da se napije vode. Tu joj zavoji iznova padoše. Ona se začudi, opet ih priveže i uputi se prema bolnici. U bolnici je nade jedna poznata redovnica i začudi se, što na licu nema zavoja, Rouchelovica joj odgovori, da zavoji neprestano padaju. Redovnica je bolje pogleda i usklikne: »Gospo Rouchel! Vi ste izliječeni!« I drugi joj to potvrdiše. Silno uzbuđenje oboje sve nazočne. Vise je liječnika pregledalo sretnu gospođu te moglo samo

¹³ Opširnije vidi o tom slučaju Bertrin, u nav. dj., str. 323 i dalje.

LURDSKA ČUDESA GOVORE!

potvrditi, da je rak potpuno iščeznuo. Rane su bile suhe, gnojenje prestalo, rupa na nepcu i na desnom obrazu nestalo.

I to se čudo dogodilo po bijelu danu, javno, kad je prolazio Emanuel u presv. Euharistiji!

Lurd je dakle svjetionik.

»Svjetlo svijetli u tami, i tama ga ne obuže« (Iv. 1, 5.) piše »v. Ivan. Svjetlo u tami, jače od tame jest i Lurd u naše dane. Naš episkopat piše u svojoj listopadskoj poslanici iz g. 1931.: »Naturalizam zabacuje svu objavljenu istinu Božju, potkopava svaku ustanovu katoličke Crkve, širi nauku, koja ne zna ni za Boga ni za besmrtnu dušu, tvrdi, da je čovjek bio po naravi svojoj dobar, pa mu ne treba ni Boga ni vjere ni molitve ni sakramenata, da bude i ostane dobar. To bezbožno shvaćanje života uči i tvrdi i to, da treba jednako poštovati svako mišljenje i vjersko i bezvjersko. A uistinu njemu nije ni do kakve vjere, a katolička mu je vjera uvijek trn u oku.« Naturalizam može samo tamu unositi u ljudsko društvo. Pogani odavna sjede u tami i u sjeni smrtnoj, a moderni pogani, sinovi naturalizma opet se k njoj vraćaju. Lurd je i njima svjetionikom, samo ako im oči još mogu da podnesu svjetlo. I njima kao i nama, vjernicima sv. Crkve, govori Bog iz Lurda čisto i bistro savremenim jezikom htijući ih odalečiti od naturalizma i osloboditi od njegovih veriga: »Bog je svjetlo, i tame u njemu nema nikakve.« (1 Iv, 1, 5.)

Lurd je svjetionik, koji i danas ne prestaje svijetliti našem doba, koji i danas širi Božje svjetlo!

A. Alfrević D. I.